

Szóló szőlő, mosolygó alma, csengő barack

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, annak a királynak volt három igen szép leánya. Elindult egyszer országot járni, tudni akarta, elégedettek-e a népek. Áruhát öltött magára, de mielőtt elindult volna, azt mondja a lányainak:

- Na, lányaim, mit hozzak nektek ilyen hosszú útról?

Szép öltözéket kért a legidősebb. Gyöngyöt, fülbevalót, nyakláncot, karperecet, mindenféle ékszert kívánt a középső.

- Hát neked mit hozzak, legkisebb leányom?

- Hozza el nekem, édesapám, a megszólaló szőlőt, a mosolygó almát meg a csengő barackot!

Elindult a király, bejárt országot-világot. Összevásárolt a legidősebb lányának különbnél külön öltözéket, selymet, bíbort, bársonyt.

A középsőnek csillogó drágaköveket, ékszereket vásárolt.

De a legkisebbiknek nem talált se megszólaló szőlőt, se mosolygó almát, se csengő barackot.

Hát, ahogy jött hazafelé, úgy belerekedt a hintója a sárba, hogy meg sem lehetett mozdítani.

Mérgelődött a király a kocsisával, miközben mérgelődnek, egy hatalmas fehér disznó ugrik ki az erdőségből, s azt mondja a királynak:

- Mit adsz nekem, felséges királyom, ha kihúszom a hintódat a sárból?

- Mit adjak én neked, te disznó?

- A legkisebb lányodat!

Úgysem mondja komolyan, gondolta a király.

- Isten neki! Itt a kezem, nem disznóláb!

Erre a disznó odament a hintóhoz, és az orrával kiemelte a sárból. Hazaért a király, odaadta az ajándékot a nagyobbik meg a középső lánynak, s azt mondja a legkisebbnek:

- Látod, édes szép leányom, miért kívántál olyat, amit nem tudtam teljesíteni!

De ahogy ezt mondja, egyszer csak rőf-rőf-rőf, jön a disznó. És még egy taligát is hozott magával. Kinéz a király, s elszörnyülködik.

- Mi baja van, édesapám? Miért borult úgy el az arca? - kérdezi a legkisebbik királykisasszony.

- Jaj, édes-kedves leányom, nézd, hogy jártam! Jön érted a disznó, de nem engedem, hogy elvigyen feleségül.

Hamar felöltöztettek egy szolgálót, s odavitték a disznónak. De az kiborította a talicskából, s tovább rőfögött az ajtónál.

Sírt a királykisasszony, még földhöz is verte magát bánatában.

- Öltözz szegényes gúnyába, akkor biztos, nem tetszel neki - mondta a király.

Feladtak rá mindenféle rongyot, s leküldték az udvarra, erre megörvendett a disznó, rőfögött örömeiben, hamar felültette a taligára, gyorsan tolt, vitte az erdőbe.

Nemsokára egy fából épült disznóólhoz értek. Letette a lányt a piszkos szalmára, szénára. Sírt a királykisasszony. Addig sírt, amíg el nem aludt.

Mikor felébredt, hát uramteremtőm, olyan gyönyörű szép palotában találta magát, hogy azt elmondani nem lehet. Gyémánt volt annak minden szeglete, még a lépcsője is drágakövekkel volt kirakva. A disznó meg eltűnt. Hanem helyette egy szépséges királyfi sétált föl s le.

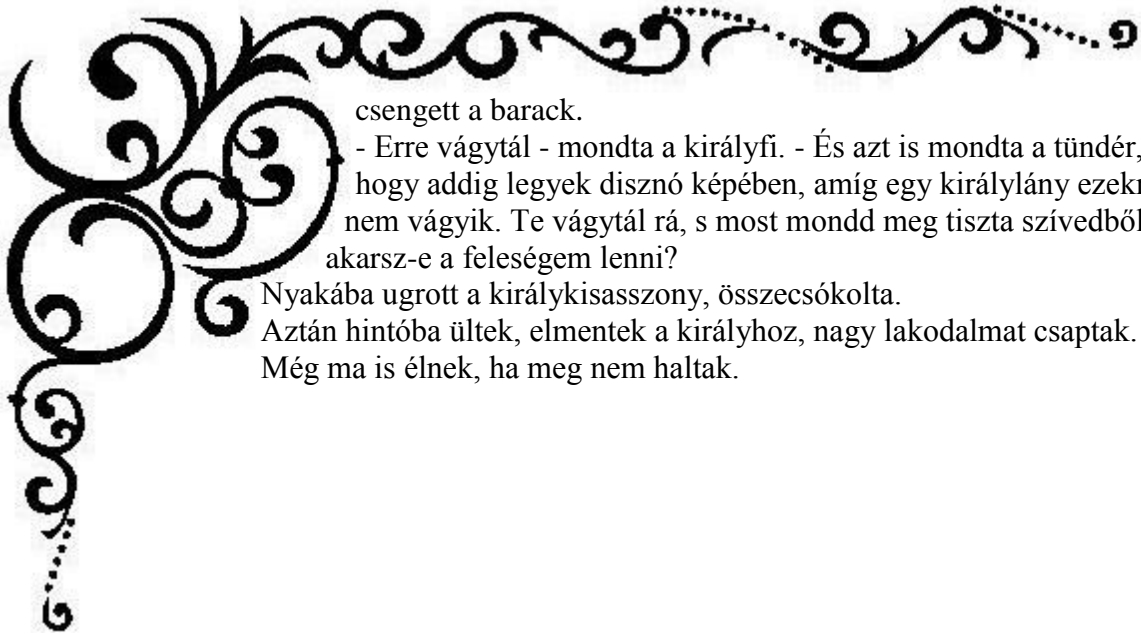
Odament a királykisasszonyhoz, megfogta a kezét, s azt mondta:

- Tudd meg, engem egy tündér elvarázsolt, hogy addig disznó képében legyek, míg egy királylány nem lesz a feleségem.

Karon fogta, elvezette a palota kertjébe, tele volt az mindenféle gyümölcessel.

Odamentek a szőlőhöz, amelyik megszólalt, mentek tovább, ahol mosolygott az alma,

Hatodik útravaló: Találd ki, hogy ki vagyok!

csengett a barack.

- Erre vágytál - mondta a királyfi. - És azt is mondta a tündér, hogy addig legyek disznó képében, amíg egy királynő ezekre nem vágyik. Te vágytál rá, s most mondd meg tiszta szívedből, akarsz-e a feleségem lenni?

Nyakába ugrott a királykisasszony, összecsókolta.

Aztán hintóba ültek, elmentek a királyhoz, nagy lakodalmat csaptak.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.